

Č. 11.662.

Zaměstnanci veřejní: * Státní učitel, přestoupivší ze školské služby zemské znovu do školské služby státní, nemůže od účinnosti ustanovení § 54 odst. 1 služební pragmatiky stát. učitelů č. 319/1917 ř. z., pokud jde o propočítání služební doby, dovozovati z předpisu § 15 odst. 1 zák. č. 173/1898 ř. z. právní nárok na to, aby se naň pohlíželo tak, jako by byl státní službu nepřerušil.

(Nález ze dne 11. ledna 1935 č. 8.818/33.)

V ě c: Josef K. v K. proti ministerstvu školství a národní osvěty o připočet válečných pololetí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-l byl ve službě školské od 14. ledna 1919, na státních středních školách od 1. března 1919, načež dnem 1. září 1920 přešel do služby na zemských středních školách na Mor., byv dekretem zv-u mor. ze 13. července 1920 jmenován skutečným učitelem tělocviku na zem. reálném gymnasiu v L. a později přikázán službou zem. vyšší reálce v P. Od 1. září 1922 se opět vrátil do státní služby školské byv výnosem min. škol. z 24. července 1922 přikázán s právní platností od 1. září 1922 státnímu reálnému gymnasiu v K., načež výnosem téhož min. z 9. května 1923 byl st-l jmenován s platností od 1. září 1923 definitivním profesorem při tomtéž ústavu a poukázány mu služební požitky VIII. hodn. tř. 1. plat. stupně.

Podáním na min. škol. z 30. ledna 1931 žádal st-l, který se zatím stal profesorem na státním učitelském ústavu v K., o připočtení 5 válečných pololetí podle § 13 bodu 3 odst. 2 vl. nař. č. 666/1920 Sb. ve spojení s předpisem § 24 téhož nař. a § 6 A, bodu 2 zák. č. 195/20 Sb.

Min. škol. nař. výnosem žádosti té nevyhovělo, poněvadž nárok st-lův na opatření podle § 24 vl. nař. č. 666/20 zanikl zrušením dřívějšího st-lova státního služebního poměru dnem 31. srpna 1920, a ježto při novém ustanovení ke dni 1. září 1923 nejsou pak podmínky pro započtení válečných pololetí podle dřívějších předpisů splněny.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí nemohl nss uznati důvodnou.

Žal. úřad založil své rozhodnutí na právním názoru: a) že vystoupením st-le ze státní služby dnem 31. srpna 1920 zanikly veškeré právní nároky na tomto služebním poměru založené, tedy i nárok na připočtení válečných pololetí podle § 24 vl. nař. č. 666/20 Sb.; b) že při opětovném ustanovení nebyly již u st-le splněny předpoklady pro nárok na připočet válečných pololetí.

Podle § 94 služební pragmatiky státních učitelů, vydané zák. z 28. července 1917 č. 319 ř. z., vystoupením ze služby ztrácí učitel veškerá ze služebního poměru plynoucí oprávnění, práva a všechny nároky pro sebe i své příslušníky. Zákon o propočítání služební doby z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. a k provedení tohoto zák. vydané vl. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb., v němž je obsažen st-lem dovolaný § 24, týkají se jen těch státních zaměstnanců, kteří byli před účinností zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb., t. j. před 1. zářím 1919 ve svůj úřad dosazeni (arg. § 1 zák. č. 222/20 Sb., § 1 vl. nař. č. 666/20 Sb.). Nemá tudíž osoba ustanovená

ve služebním poměru státním dne 1. září 1919 nebo později právního nároku na přípočet válečných pololetí. Na těchto předpisech o sobě nemohl by tedy st-I, který byl ve státní službě školské opětne ustanoven teprve dne 1. září 1923, svůj tvrzený nárok na přípočet válečných pololetí založiti.

St-I namítá však ve stížnosti, že právní kontinuita jeho služby státní nebyla přerušena přestoupením do školské služby zemské, pročez prý je na st-le hleděti tak, jako by byl býval ve státní službě školské nepřetržitě od 1. března 1919. St-I dovolává se tu ustanovení § 15 odst. 2 zák. č. 173/1898 ř. z., kterýžto předpis stanoví, že na učitelské osoby zemských a obecních škol a učitelských ústavů s právem veřejnosti jest při jich přestupu na státní střední školu pohlížeti tak, jako by byly vždy na takovéto škole sloužily, jestliže ústav, z kterého přestupují, zachovává reciprocitu, a jestliže to vydržovatelé ústavu toho již dříve výslovně prohlásili.

Nss zkoumaje důvodnost této námítky stížnosti uvažoval na prvním místě, byl-li tento předpis § 15 odst. 1 zák. č. 173/1898 ř. z. v době, když st-I opět byl ustanoven ve službě státní, t. j. dne 1. září 1923, ještě platnou právní normou ve vztahu, o který šlo ve st-lově případě. Nss dospěl tu k odpovědi záporné. Podle čl. II odst. 2 služeb. pragmatiky státních učitelů č. 319/1917 ř. z. byly zrušeny všechny předpisy o předmětech, které jsou upraveny touto služební pragmatikou. Otázku, zda a pokud jest při novém neb opětném ustanovení do služebního poměru státního, podléhajícího citované služební pragmatice, hleděti k době dřívější, upravuje služební pragmatika státních učitelů v odst. 1 § 54. Tento předpis stanoví, že při novém neb opětném ustanovení ve služebním poměru státním, podléhajícím tomuto zákonu, může ústřední úřad za zvláštních okolností povolití zápočet nějakého období pro dosažení zvýšení platu (remunerace). Podle tohoto předpisu jest tedy ponecháno volné úvaze ústředního úřadu, zda při novém neb opětném ustanovení ve státní službě učitelské jest pro platové zvýšení uznati nějakou dobu předchozí. Zákon tu nestanoví žádné výjimky a platí tudíž tento předpis i tehdy, je-li nově neb opětne ustanoveným státním učitelem osoba, přestupující do školské služby státní ze služby na veřejných středních školách zemských neb obecních. Z toho však plyne, že ustanovení § 15 odst. 2 zák. č. 173/1898 ř. z., podle něhož státní učitel, přestupující ze služeb na středních školách zemských nebo obecních, za splnění předpokladů tam stanovených měl právní nárok na respektování služební doby, ztrávené ve školských službách zemských nebo obecních, jako by byla ztrávena ve službě státní, a úřad měl tomuto právnímu nároku odpovídající povinnost, je v rozporu s pozdějším ustanovením § 54 služ. pragmatiky státních učitelů a že tedy ustanovení to, pokud jde o zápočet předchozí služby pro postup do vyšších požitků, bylo zák. č. 319/1917 ř. z. zrušeno. Pak dlužno však dospěti k závěru, že státní učitel, přestoupivší ze školské služby zemské znovu do školské služby státní, nemůže od účinnosti ustanovení § 54 odst. 1 služ. pragmatiky státních učitelů č. 319/1917 ř. z., pokud jde o propočítání služební doby, dovozovati z předpisu § 15 odst. 1 zák. č. 173/1898 ř. z. právní nárok na to, aby se naň pohlíželo tak, jako by byl státní službu

nepřerušil. St-1 nemůže se tudíž ustanovení § 15 odst. 1 zák. č. 173/1898 ř. z. s účinkem dovolávat.

Že by pak v dekretu min. škol. z 9. května 1923 o opětném ustanovení st-le ve státní službě učitelské byl ve smyslu ustanovení § 11 služ. pragmatiky státních učitelů býval jako den účinnosti ustanovení určen den dřívější, než den 1. září 1923, zejména den 1. března 1919, kdy st-1 po prvé vstoupil do státní služby učitelské, stížnost netvrdí a ze správních spisů neplyne.

Č. 11.663.

Z n á m k o v é p r á v o: I. * Značkou, obvyklou k označování určitého druhu zboží ve smyslu § 3 č. 3 znám. zák., jest rozuměti znamení, jehož se k označování určitého druhu zboží obvykle skutečně užívá. — II. * Všeobecnou obvyklostí v obchodě jest pak taková míra obvyklosti, aby se obvyklost ta jevila u zúčastněných kruhů jako pravidlo. — III. * Úsudek, zda obvyklost užívání určité značky k označování určitého druhu zboží jest takového rozsahu, aby ji bylo možno uznati za všeobecnou, není věci posudku znaleckého, nýbrž součástí vlastní rozhodovací činnosti úřadu.

(Nález ze dne 11. ledna 1935 č. 10.057/35.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I: Boh. A 6373/27; ad II: Boh. A 6373/27, 7230/28.

V ě c: Firma Ludvík K., válcové mlýny a továrna těstových výrobků v B. (adv. Dr. Arnošt Pless z Prahy) proti ministerstvu obchodu v Praze (za zúč. firmu Frant. O., akc. společnost, parní mlýn a továrna na chléb ve V., adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) o ochrannou známku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: I. Pro stěžující si firmu Ludvík K. byla dne 19. září 1922 u obch. komory v Praze pro mlýnské a pecnářské výrobky pod č. 20.715 zapsána známka, vykazující obraz ozubeného kola, v němž se nalézá kříž a písmena L. K. B. — Pro firmu František O., akciová společnost, parní mlýn a továrna na chléb ve V., byly dne 22. března 1922 u obch. komory v Praze pro zboží v podstatě téhož druhu zapsány pod č. 19.112 a 19.117 dvě známky, z nichž prvá vykazuje ozubené kolo s třemi špicemi a průřezem hřídele, druhá ozubené kolo v témže provedení s písmeny F. O. V., umístěnými uvnitř kola tak, že vždy mezi 2 špicemi nalézá se jedno z uvedených písmen. Stejná známka byla kromě toho zapsána pro firmu František O. u obch. komory v Praze již 10. října 1912 pod č. 7.164 a byla dne 31. října 1922 pod č. 21.771 obnovena.

Žalobou podanou k min. obch. domáhala se firma Ludvík K. výroku o tom, že jest oprávněna výlučně užívatí známky č. 20.715 Praha přes zápis právě uvedených známek firmy František O. a přiřknutí nákladů sporu. V žalobě té uvedla po věcné stránce jednak, že mezi známkami v úvahu přicházejícími není zaměnitelné podobnosti ve smyslu známkového práva, jednak že ozubené (palečné) kolo mlýnské jest volnou značkou podle § 3 odst. 3 znám. zák. Skládá se tudíž známka firmy Ludvík